

Opowiedziane

<https://opowiedziane.ipn.gov.pl/ahm/swiadkowie/34267,Ejbich-Bohdan.html>
2024-04-28, 11:47

Bohdan Ejbich

Pułkownik lotnictwa, pilot bombowy, inżynier, literat, działacz społeczny na emigracji.

Bohdan Ejbich urodził się 22 października 1916 r. w Saratowie (Rosja) w rodzinie

podpułkownika Wojska Polskiego, z zawodu farmaceuty, Jana Ejbicha. W 1917 r. rodzina wróciła do Polski. Z racji służby ojca w baonach sanitarnych, często zmieniała miejsce zamieszkania na terenie całego kraju. Szkołę powszechną Bohdan ukończył w Białymstoku, zaś naukę w gimnazjum rozpoczął w Puławach, a kontynuował w Warszawie (Gimnazjum im. Władysława IV). Po maturze przez rok studiował na wydziale matematyczno-przyrodniczym Uniwersytetu Warszawskiego. Swoje techniczne pasje kontynuował w Szkole Podchorążych Lotnictwa, w której na ostatnim roku zastał go wybuch wojny. Dekretem Prezydenta RP 1 września otrzymał nominację do stopnia podporucznika z przydziałem do pierwszego pułku lotniczego. W tym samym miesiącu wraz z rzutem technicznym przekroczył granicę rumuńską i tam też został internowany w miasteczku Corabia. Następnie poprzez Liban dostał się do Marsylii i Polskich Sił Powietrznych we Francji (1940 r.). W lipcu tego samego roku poprzez Casablanke i Gibraltar drogą morską dotarł do Liverpoolu.

W Anglii jako pilot-rezydent został przydzielony do baz lotniczych RAF szkolących personel powietrzny. W 1943 r. otrzymał przydział do 304 dywizjonu bombowego Ziemi Śląskiej im. Księcia Józefa Poniatowskiego jako pilot operacyjny z własną załogą. Do lutego 1945 r. odbył 44 loty bojowe walcząc w obronie brytyjskiego wybrzeża, przede wszystkim w atakach na niemieckie łodzie podwodne. 20 kwietnia 1944 r. stoczył najdłuższą bitwę powietrzną z dwoma niemieckimi myśliwcami, Junkersami. W chwili zakończenia wojny posiadał stopień kapitana.

Po wojnie ukończył inżynierię elektryczną na Uniwersytecie Londyńskim, uzyskując tytuł inżyniera licencjata ze specjalnością elektryczną. Następnie podjął pracę jako inżynier projektant urządzeń elektrycznych. 11 kwietnia 1952 r. wyemigrował wraz z żoną Anną (córką zastępcy dowódcy Polskich Sił Powietrznych w Wielkiej Brytanii, gen. Stanisława Ujejskiego) do Kanady, gdzie zamieszkali w Toronto. Tam nadal pracował w swoim wyuczonym w Wielkiej Brytanii zawodzie inżyniera. Był członkiem organizacji polonijnych zrzeszonych w Kongresie Polonii Kanadyjskiej, w których pełnił wiele funkcji społecznych, w tym kierowniczych. Publikował w „Głosie Polskim” i „Echu Tygodnia”. Był autorem wielu książek wydanych w Kanadzie poświęconych tematyce wojennej i polonijnej, m.in. *Wspomnienia stalowego munduru* (1977), *Wytrwali do końca* (1983), *Kawalerowie przestworzy* (1985), *Gdzie niebo się kończy* (1987, w Polsce 1999), *Wiatr od Lwowa* (1989), *Fraszki, bajki oraz polonijne ballady* (1990), *Sława i popiół* (1993) i ostatniej, w której opisał swoje wspomnienia z walk o Wielką Brytanię – *Trzystaczwartacy* (2011), tworząc ten termin dla pilotów Dywizjonu 304, którego rolę uważał za niedocenioną w historii.

Odnaczony: Kawalerskim Orderem Odrodzenia Polski, trzykrotnie Krzyżem Walecznych, Srebrnym Krzyżem Zasługi, trzykrotnie Medalem Lotniczym, Krzyżem Kampanii Wrześniowej, Krzyżem Czynu Bojowego, czterema angielskimi medalami (za bitwę o Atlantyck, Defence Medal i War Medal), a także dyplomami i wyróżnieniami kombatanckimi i za pracę społeczną.

Zmarł 17 grudnia 2013 r., został pochowany w Toronto.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)